



ע"פ 5121/18 - אברהם מלכה נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

ע"פ 5121/18

לפני: כבוד השופטת ע' ברון

המערער: אברהם מלכה

נ ג ד

המשיב: מדינת ישראל

ערעור על החלטת בית המשפט המחוזי בירושלים (כבוד
השופטת ע' זינגר) מיום 22.06.2018 ב-ע"פ
48493-06-18

תאריך הישיבה: ג' באב התשע"ח (15.07.18)

בשם המערער: עו"ד אריאל הרמן

בשם המשיבה: עו"ד ארז בן ארויה

החלטה

1. נגד המערער הוגש כתב אישום לבית משפט השלום בירושלים שבו יוחסו לו עבירות של הפרעה לשוטר בשעת
מילוי תפקידו לפי סעיף 275 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק), העלבת עובד הציבור לפי סעיף 288 לחוק,

עמוד 1



וכן מעשה מגונה לפי סעיף 348(א) בנסיבות סעיף 345(א)(4) לחוק. לאחר שמיעת הוכחות בתיק הורשע המערער בכל אותן עבירות שיוחסו לו, והושת עליו עונש מאסר בפועל של 36 חודשים וכן עונשים נלווים (ת"פ 11553-10-17, כבוד השופט י' מינטקביץ').

המערער הגיש ערעור לבית המשפט המחוזי בירושלים (עפ"ג 48493-06-18), ויוער כי אינו מערער על הרשעתו בעבירות של הפרעה לשוטר בשעת מילוי תפקידו והעלבת עובד הציבור, אלא הערעור נסוב אך על הרשעתו במעשה מגונה. בד בבד עם הגשת הערעור לבית המשפט המחוזי הגיש המערער בקשה לעיכוב ביצוע עונש המאסר, שהיה עליו להתחיל בריצויו ביום 24.6.2018. בית המשפט המחוזי בהחלטתו מיום 22.6.2018 סבר כי אין מקום לקבל את הבקשה, ודחה אותה; ועם זאת דחה את מועד התייצבותו של המערער לריצויו עונשו ליום 8.7.2018 כדי לאפשר לו הגשת ערר כפי שהביע כוונתו לעשות (כבוד השופטת ע' זינגר). הערעור שלפני נסוב על החלטת בית המשפט המחוזי; בהחלטה מיום 3.7.2018 קבעתי כי עונש המאסר יעוכב עד למתן החלטה אחרת וכי בשלב זה יוותר המערער בתנאים שנקבעו בהחלטת השופט מינטקביץ' מיום 9.5.2018 - מעצר בית מלא ותנאים מגבילים.

2. בא-כוח המערער בהודעת הערעור וכן בטענותיו בדיון שלפניי הדגיש כי הערעור איננו על העובדות שקבע בית המשפט אלא על כך שבית משפט השלום לא התייחס למלוא העובדות שהוצגו לפניו, ובעיקר טען כנגד המסקנות שאליו הגיע בית המשפט בנוגע למעשה המגונה שיוחס למערער. לדבריו, בנסיבות אלה יש לתת סיכוי לערעור ומשכך יש מקום לעכב את ביצוע המאסר שנגזר על המערער. בא-כוח המדינה מצידו טען כי גם אם בא-כוח המערער טוען אחרת, למעשה הערעור נסוב על ממצאים עובדתיים וממצאי מהימנות שמעוגנים היטב בתשתית הראייתית שנפרשה לפני בית משפט השלום, ומשכך לגישתו אין לומר שיש סיכוי ממשי לערעור.

3. לאחר שעיינתי בערעור על נספחיו על ההחלטה לעניין עיכוב הביצוע, והוספתי ושמעתי את טיעוני באי-כוח הצדדים בעל פה, אני מורה על עיכוב ביצוע עונש המאסר בפועל שהוטל על המערער עד להכרעה בערעורו. הדיון בערעור, יצוין, קבוע לסוף חודש נובמבר שנה זו. כפי שמצטיירים הדברים, בשלב זה בפני המערער ניצבת משוכה לא קלה בערעור שהגיש על הכרעת הדין. וייאמר כי אם יידחה הערעור ספק בעיניי אם יהיה מקום להתערב בעונש, אם כי אינני קובעת מסמרות בעניין; אולם אם יתקבל הערעור, ממילא גם יתערב בית המשפט בעונש שהושת על המערער.

יצוין כי עדות ישירה למעשה המגונה לא נשמעה מטעמה של המתלוננת, וזאת בשל מצבה בעת האירוע בהיותה במצב של שכרות. משכך וכפי שהתייחס לדברים גם בית המשפט המחוזי בהחלטה נושא הערעור, בסופו של יום נדרשה בעניין זה הכרעה בין גרסת המערער שכפר במעשה, לבין גרסתה של עדת ראייה שחלפה במקום והזעיקה את המשטרה.

4. על מנת ליתן למערער את יומו בבית המשפט של הערעור, הגם שחזקת החפות אינה עומדת לו עוד, ובהינתן משך כל המשפט היה משוחרר למעצר בית ואין טענה כי זה הופר על ידו, דומני כי באיזון הדברים יש מקום להורות על עיכוב ביצוע עונש המאסר שהושת על המערער עד להכרעה בערעור.

למען הסר ספק, מעצר הבית שבו נתון המערער והתנאים המגבילים שהושתו עליו בהחלטותיו של בית משפט השלום יוותרו בעינם.



ניתנה היום, ג' באב התשע"ח (15.7.2018).

ש ו פ ט ת
